

דף לא.**אה"ע סימן קעה מעיף יא**

עין משפט ב.

יא יז. שמע מהעם מרננים אחר הקינוי והסתירה ^ב **בלא שני עדים**, שאשתו זינתה מהאיש שקינא לה, עד שהנשים נושאות ונוחנות בה שזינתה, אסורה לו וויציא ויתן כתובה ^כ.

אה"ע סימן קעה מעיף יד

עין משפט ג.

יד כ. בא עד אחד ודעת שנטמאה מאותו שקינא לה, יצא **בלא כתובה**, אפילו אם עד זה הוא מעדי הסתירה, אף עבד או שפחה או קרוב **כשרים לעדות זו של טומאה ע**.

אה"ע סימן קעה מעיף טו

עין משפט ד.

טו כא. חמיש נשים שונותות אותה נאמנוות לומר שנטמאה אחר הקינוי **לאסורה על בעלה, אבל לא להפסידה כתובתה כ**.

ג. ממשנה סוטה ל"א וכרכ' יהושע. ולאו דוקא אחר הסתירה אלא גם אם שמע אחרי הקינוי בלבד הדין כן. כנה"ג בב"ה.

ט. הגם שאין עדים על הסתירה, הואיל ומכוור הדבר יוציא ויתן כתובה, כך פירש רש"י. אבל לתוס' א"צ ליתן לה כתובה, וכותב הב"ש דברמה"ז פשיטה דפטור הוא ליתן לה כתובה, ע"ש בב"ש.

ע. הואיל ויש רגילים לדבר והיה כבר קינוי בעדים וסתירה בעדים משום כך עד אחד נאמן, ודוקא שמעיד שזינתה עם זה שקינא לה, אבל העיד שזינתה עם אחר לא, וגם בעין שהעיד שזינתה עמו באותה פעמי שנסתרה בעדים. אך קשהadam נסתירה בעדים תיפוק ליה שנאסורה מכח הסתירה, ולמما依 בעין גם לעדות טומאה של העד אחד, ותירץ הב"ש דנפ"מ בזמן המקדש שאינה שותה ולפסק השו"ע גם נפ"מ אם בא עוד עד אחד והכחישו לעד הטומאה, שהעד הראשון נאמן דיש לו דין כתרי, ואף לא פסקו עדין ב"ז על פיו. וחילק בין נאמנותו של העד מן התורה לנאמנוותו של העד מדברנן,adam נאמנותו מן התורה נאמן בהכחשה ואף לא פסקו ב"ז על פיו והוא מחותס פ"ב כתובות והרמב"ם והטור, ועיין ב"ש ס"ק י"א. ועד אחד שנטמאה בסוטה נאמן כי תורי דבר תורה.

כ. ממשנה שם ל"א ע"א. ויליף לה שם מקראי.

דף לא:

עין משפט א-ג.

אה"ע סימן יז מעיף לו

לו ע. לאחר שהтирוה ב"י"ד להנשא^צ ע"פ עד אחד, ובא אחר והכחיש הראשון ב亞מרו לא מת, לא יצא מהтирוה הראשון. שהעד הראשון כשיים, אך משומ לזוג שפטיהם לא תנשא לדעת הטור, אבל אם קודם שהтирוה בא השני, לא תנשא^ק, דעתך היא ותצא אם נישאת, אבל אם נישאת לעד שהעד לה שמת, י"א שלא תצא. וו"א שגם ממנה תצא.

לו עא. התירוה ע"פ עד אחד ובאו שנים ואמרו לא מת, ע"פ שנישאת יצא לכ"ו. והיינו בשותקת אבל אם גם היא אומרת ברוי לי שמת הוי כתרי ותרי אם העדים השניים הם נשים, ובכה"ג אם נישאת^ש לא תצא, והבעל שנשא אותה אינו נאמן לבדוק על עצמו^ח.

עב. עד אחד אומר מת, ופסולים או נשים רבות אומרות לא מת, הרי הגה: כמחצה על מחצה ולא תנשא. ודוקא بلا התירוה עדין עד שבאו הפסולים, אבל התירוה ואח"כ באו הפסולים, לא יצא מהтирוה הראשון^א, וגם לפני שהтирוה אם נישאת לעד שאומר מת, לא תצא, והוא שגם היא אומרת ברוי לי שמת.

^צ. ממשנה דף קי"ז ע"ב.

^ק. מכתחובות כ"ב ע"ב. ותצא אם נישאת ואפי' היא אומרת ברוי לי שמת. שו"ע. ואם נישאת לעד שאומר מת, לא יצא לדיעה ראשונה שהיא דעת הרמב"ם, וו"א הוא הרמב"ן.

^ר. היינו שאומרת אין לבני נוקפי,adam היה חי היה בא, והיינו ברוי לי דידה. כ"כ רש"י אבל הר"ן חלק וכותב שאומרת ראייתו שמת ועיין בח"מ.

^ש. מאחר שנישאת בהיתר, כ"כ הח"מ. ויראה אף שהמתיר היה עד פסול. ועוד יראה דדוקא שנישאת לפני שבאו השניים, אבל אם כבר באו לפני שנישאת בפועל, תצא, ואף באומרת ברוי לי, אם לא שנישאת לעד שמתיר לה דעת הרמב"ם. אבל בב"ש ס"ק קט"ו משמע זהה אם היהת לינשא לא יצא מהтирוה.

^ת. דאין עניין להאמין משום חומרא דסופו, ואפי' שהיה נאמנת משום חומר שהחומר עלייה בסופה, מ"מ הבעל אינו נאמן, ובעל הינו שיבוא ויאמר אני הוא בעל הראושון ועדיין אני חי, כן פי' הנ"י בח"מ, ולפ"ז לא סותר adam נישאת לאחד מדודיה לא יצא כ"כ הח"מ. וכן תצא מכיוון שכאן זה שנשא אותה הוא לא אומר שבולה מת, אלא אני הוא בעל הראושון ולכך תצא.

^א. היינו לדעת רש"י והרב המגיד בדעת הרמב"ם, אבל הרמב"ן ורש"א ונ"י ס"ל דתצא אם לא בנישאת לעד שהעד לה והיא ג"כ אומרת ברוי כ"כ הח"מ. אולם לדעת הרמב"ן

הגה: עג. כותמים דין כפסולי עדות במל"ת, ובלא מסל"ת אינם נאמנים לא לאסור ולא להתייר^ב.

הגה: עד. גוי אחד מסל"ת שמת וגוי שני מסל"ת שחיה, אף אם נישאת תצא^א. והוא שנישאת אחר שבא הגוי מסל"ת השני, אבל נישאת קודם לא תצא.

אף לאחר מעדריה תצא, ולא מהני לאחד מעדריה אלא בבי' נגד בי' אבלبعد אחד נגד אחד, וכ"ש אחד נגד ב' נשים, תצא. ועיין בח"מ.

ב. מרודכי בפ' האשא בתרא והביאו הרמ"א. ועיין בראש סי' ז' ברמ"א בח"מ ובב"ש שם. והרמ"א כתוב שם דמותרת מהמקילים, והח"מ כתוב כאן דאסורה שלא כראד"ך.

ג. ודלא כראד"ך שכותב דורך להקל נאמן המסל"ת ולא להחמיר, כ"כ הח"מ.